Kirkkoherra, rovasti

ALEKSANTERI VEHNIÄINEN

on syntynyt 28. 2. 1869 Jyväskylässä. Toimittuaan pappina Raudussa, Heinävedellä, Savonrannassa ja Pietarissa hänet 1. 5. 1924 kutsuttiin Vahvialan kirkkoherraksi. Kyseistä virkaa hän antaumuksella hoiti v:een 1941 saakka.

Herra meidän vanhurskautemme

> Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin minä täytän sen hyvän lupauksen, jonka minä olen lausunut Israelin heimosta ja Juudan heimosta. Niinä päivinä ja siihen aikaan minä kasvatan Daavidille vanhurskauden vesan ja hän on tekevä oikeuden ja vanhurskauden maassa. Niinä päivinä Juuda pelastetaan ja Jerusalem asuu turvassa ja tämä on se nimi, jolla sitä kutsutaan: Herra meidän vanhurskautemme. Sillä näin sanoo Herra: Aina on mies Daavidin suvusta istuva Israelin heimon valtaistuimella. Jer. 33: 14—17.

Tekstimme sisältää Vanhan Testamentin prof. Jeremian ennustuksen Kristuksesta. Profeetta Jeremia oli pappi Hilkian poika, Benjaminin suvusta, Anatotista kotoisin ja ennusti Juudeassa kuninkaiden Josian, Jojakimin, Jojakinin ja Sedekin aikana vuosina 629—588 e. Kr. Israelin valtakunta oli jo silloin hävitetty ja hävitys odotti Juudan valtakuntaa kuningas Nebukadnesarin aikana, jolloin Juudan viimeinen kuningas Sedekia tapettiin ja kansa vietiin Baabelin vankeuteen.

Syy kansan häviöön oli epäjumalain palvelus ja luopumus

ja leppää kasvaa raunioilla siinä, missä kauniilla kirkkoaholla kohosi ennen Herran temppeli. Niin kauan kuin vielä siirtoseurakunnat olivat jälellä, oli kuin jotain kotoista kaukaa Karjalasta jälellä, mutta kun nekin lakkautettiin, tuntui kuin jotain erikoisen rakasta ja läheistä olisi pois riistetty.

Kun täällä vieraalla maalla menee paikkakunnan kirkkoon, ei siinä ole sitä lämmintä kotoista tunnetta, kuin oli omassa kirkossa Karjalassa. Sieltä oli säilynyt muisto, kun isän kanssa sai käydä joulukirkkoon. Kunnioitusta ja lievää pelkoa oli odotuksessa, kun talviyön pimeydessä lähestyttiin kirkkoa. Hevosilla ajajia oli liikkeellä. Tiu'ut helisivät, ihmisten puheensorinaa kuului. Kirkon ikkunoista loisti valoa. Kun sitten astui kirkkoon, niin aivan hämmästyi satoja liekehtiviä kynttilöitä. Sieltä kuuluivat jouluvirren sävelet ja ikimuistoisen ihmeellinen joulun evankeliumi seimen lapsesta. Kotikirkon alttarin ääreen oli käynyt nuorena, kun rippikoululaisena polvistui nauttimaan ensikerran Herran pyhää ehtoollista. Oli kaunis kesäinen sunnuntai. Ei milloinkaan kirkonkellojen sointu ollut niin ihmeellinen. Kirkko oli koivuilla koristeltu ja ääriään myöten täynnä kansaa. Siellä olivat myös isä ja äiti. Sellaista hetkeä ei elämässä ollut toista, kun kotikirkossa astui alttarin eteen ja polvistui vastaanottamaan pyhän sakramentin. Seurakunta viritti hartaan rukouksen: »Oi Jumalan Karitsa, anna meille rauhasi ja siunauksesi.» Tai jonakin pyhänä sai kotikirkon saarnatuolista kuulla, kun tehtiin kiitos rakkaasta kuoleman kautta poissiirtyneestä omaisesta. Monet rakkaat muistot kiinnittivät mielen kotikirkkoon.

Mutta vaikka tunnemmekin itsemme vieraiksi ja muukalaisiksi, kuuluu meille pyhän Sanan kehoitus: »Älkäämme jättäkö omaa seurakunnan kokoustamme, niinkuin muutamain tapa on.» (Hebr. 10: 25.) Kun menemme täällä paikkakunnan kirkkoon yhteiseen jumalanpalvelukseen, huomaamme, että me saamme täällä palvella samaa Jumalaa, kuin ennen Karjalassakin. Virret ovat samat, kuin ennen kotioloissa ja virsien sävelet ovat samat. Samaa evankeliumia saarnataan täällä kuin siellä kotonakin. Sa-

mat ovat muutkin kirkonmenot. Niitten eräässä kohdassa me nousemme ja uskontunnustuksessa sanomme: »Minä uskon pyhän yhteisen seurakunnan, pyhäin yhteyden ja syntein anteeksisaamisen.» Syntein anteeksisaamisen perusteella me saamme kuulua seurakuntaan ja olla Jumalan perheväkeä. Meillä on kaikilla yhteinen isä taivaassa, ja me olemme veljiä ja sisaria Kristuksessa. Kaikki olemme Kristuksen verellä lunastettuja ja taivaanperillisiä, kuningasten kuninkaan poikia ja tyttäriä.

Voimme siis löytää paljon kotoista ja rakasta yhteisessä jumalanpalveluksessa. Siellä aivankuin koko viikko kaunistetaan, kun viikon ensimmäisenä päivänä etsimme Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan. Samalla tavalla kuin Vanhassaliitossa pappien piti siunata Herran kansaa, on Uudessa liitossa pappien velvollisuus siunata Herran lunastettuja, seurakunnan jäseniä. Kirkonmenojen lopussa pappi siunaa kokoontuneen kirkkorahvaan. Kun on mukana Jumalan siunaus, se on suuriarvoinen asia. Jos Jumalan siunaus puuttuu, ei parhainkaan asia voi menestyä.

Yksi asia on tämän yhteydessä vielä mainittava. Kun mennään kirkkoon, ei pidä unohtaa virsikirjaa kotiin. Karjalan kansasta on maininta, että se on laulun laajan kotimaan kansaa. Niinkuin ennen Pyhäjärvellä kirkossa lauloimme, niin laulakaamme täälläkin seurakunnan mukana voimakkaasti ja hartaasti. Sillä

Laula matkalainen korpimaan.

— — — —

Laula vaikk' on murheen musta yö,
Yössä loistaa toivon tähtivyö.
Yössä soipi kannel kauneimmin,
Kerran sullekin.

K. A. Viika.